

deraf er der kommet en hel Række Ændringer, som ere væsentlig redaktionelle. Ogsaa om dem er der jo Meningsforskelle her i Dag. En æret Taler, det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (N. C. Christensen), som jeg nærmest kan slutte mig til paa det Punkt, erklærede, at flere af dem ingenlunde ere gode, og at Forsøget paa at gøre dem, om jeg saa maa sige, mere juridisk korrekte havde ført til, at det var blevet mindre læseligt og mindre forstaaeligt, og jeg vil tillade mig at udtale i denne Forbindelse, at jeg lider nu ikke af den Sygdom, at man med sin Fantasi skal forfølge ethvert Tilfælde, der kan tænkes at falde ind under en eller anden Bestemmelse i en Paragraf, og derefter finde saa kunstige Udtryk, at man er vis paa, at ethvert eneste Tilfælde ogsaa kan rummes derunder. Jeg tror nu, at det til syvende og sidst er nok saa forstandigt at skrive Lovene saaledes, at de ere let læselige og let forstaaelige for Menigmand, og saa lade Juristerne slaas om, hvordan de skulle forstaaes. (Afbrydelse af *Birch*). Det ærede Medlem talte om Skattelovene; deres Affattelse har jeg i alt Fald ikke noget Ansvar for, men jeg har en lang Erfaring for, at de Love, man har skrevet med den allerstørste juridiske Spidsfindighed, har der altid været rejst de talrigste og største Tivlsspørgsmaal om. Men det har ogsaa været af den Slags Ting, som jeg ganske vist har ment, der ingen Grund var til at gøre store Ophævelser over. Naar man oppe fra Landstinget Side absolut vilde udtrykke den samme Tanke paa en anden Maade, synes jeg, at det er af den Slags Glæder, man maa indrømme andre, og derfor har jeg ikke villet sætte Loven i Fare paa dette Punkt.

Nu har jo et Mindretal i Udvalget stillet Forslag om, at af de Poster, der ere oprettede som Medlemmer af Tilsynsraadet og som Revisorer valgte af Rigsdagen, skulde de første være ulønnede og de sidste lønnede med en mindre Løn end foreslaaet. Jeg kan med Hensyn til Rigsdagsfunktionarismen slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) sagde, og jeg har heller ikke paa det Punkt udtalt nogen Glæde eller Begejstring over, hvad det ærede Ting her vedtog. Jeg sagde oppe i det andet Ting, at naar vi endelig skulde have lønnede Hverv, lønnede Funktioner, hvis Indehavere valgtes af Rigsdagen, i denne Hypotekbank, saa glædede det mig, at Forslaget herom kom oppe fra det andet Ting, thi det plejer jo at være i Højres Aviser og paa

Højres Møder, at der stikles til denne Rigsdagsfunktionarisme, at der tales om alle disse Ben, som blive efter de ny Love, og derfor siger jeg, at naar vi endelig skulde have det, kan jeg ikke sige andet, end at saa glædede det mig, at det var Landstinget selv, der denne Gang forlangte det. Men saa vil jeg rigtignok ogsaa sige, at Højre er jo et mærkeligt Parti, thi naar man træffer det deroppe, er det af yderste Vigtighed, at man faar et Tilsynsraad, og det foreslaas deroppe, at det skal være lønnet, men naar man saa fra 1ste Sal gaar ned i Stuen og træffer det samme Parti, træffer man det i en helt anden Sindsstemning; saa er det kommet i det Humør, at nu er det af ganske overordentlig Vigtighed — af saa stor Vigtighed, at man endogsaa skal sætte Loven i Fare derved —, at disse Lønninger blive strøgne. Jeg vil ikke just paastaa, at det er et Forhold, som gør det lettere at forhandle med dette Parti. Der plejer jo gerne at være saa megen Enighed i et Parti, at man i hvert Tilfælde ikke i den halv-tolvte Time rejser Ændringer, der kunne bringe Loven i Fare, og som gaa direkte imod, hvad det samme Parti i det andet Ting har gjort, men det er det, vi opleve her i dette Øjeblik.

Det forekommer mig nu i det hele taget, at naar man staar overfor en Sag, om hvilken man dog ikke kan sige andet, end at den har en ret betydelig Rækkevidde, at det er en økonomisk Sag, som denne Rigsdag har arbejdet med og interesseret sig for i 20 Aar, og naar man kan løse den, uden at det er lykkedes dens Modstandere nu her under denne Debat at paapege et eneste reelt virkeligt Punkt, hvor der kunde rejses nogen væsentlig Anke imod den, er det lidt løjerligt at give sig til nu, da der formodentlig kun er nogle faa Dage til Rigsdagssamlingens Slutning, at prøve paa at sende Sagen op til Landstinget igen for disse Forslags Skyld, som enhver maa indrømme i Forhold til Sagen ere de reneste Bagateller. Der kan disputeres om, hvorvidt Tilsynsraadet skal have Løn eller ikke, og hvorvidt de skulde have 500 Kr., men for selve Sagens Skyld, for den Gavn, den gør, er det fuldstændig ligegyldigt. Der kan disputeres om, hvorvidt 500 Kr. eller 600 Kr. er passende Løn for Revisorerne, men ingen vil dog paastaa, at det har den fjerneste Indflydelse paa Hypotekbanken. Derfor kan jeg ikke sige andet, end at det har forbavset mig, naar man overhovedet vil stille Ændringsforslag, at man saa slaar sin Kær-